

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ	Εμβασματα, Ἐπισταμι κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκην, Καποδι στρίων 33. Ρέθυμνον Κρήτης.
ΕΤΟΣ Α΄.	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ Ι ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924	ΑΡ.ΘΜΟΣ 4

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Ο ΓΚΙΩΝΙΣ

Σὲ λεμονιάς ἀνδόκλαδο γιγνοκλαεῖ τ' ἀηδὸν
μέσ' στή μαρμαροφάνταστη τοῦ Μῆτι λαμπρονύχτι.
Ξάφνω, τὸ σιμάχτρο ἀναπειτᾷ τ' ἀντίφωνο τοῦ γκιώνη
πρὸ ἀπὸ μιᾶ βαρύκλωνη, βαθύσωστην ἰτιά.
Κάποιο ἀλαφρὸ ἀνατρίχιασμα περνᾷ μέσ' στὸν ἀγέρα,
κι' ἡ ὀλανθισμένη λεμονιάχλωμιάζει καὶ πονεῖ,
καὶ τ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα σπαίρνει ἀπ' τὴ φεβέρα...
Μὰ ἡμεῖς — ἀκούμε ἀτρόμαχτα τοῦ γκιώνη τὴ φωνή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Ἡ στήλη μου. 2) Στὸ ἼΝοσοκομεῖο.
- 3) Ἱστορία ἐνὸς ταγάρου. 4) Στὸ παιδί μου
ποῦ χάθηκε στὴ Μ. Ἀσίᾳ (ποίημα), 5) Ἐξελέ-
ωσις. 6) Στὸν ἔρωτα (ποίημα) 7) Ἡ δόνα-
μις τοῦ Οἴκου 8) Ἀλήθειαι (ποι-
ήμα) 9) Ἐνας ἐρωτευμένος (ποίημα) 10) Τὸ
παράπονό μου (ποίημα) 11) Ὁ ξενητευμέ-
νος (ποίημα) 12) Περσοτρόφουδο 13) Ἐνας
φτωχός. 14) Στὴ καρδίᾳ ποῦ μέ' νοιώθει Σ.
15) Θάνατε Σπαραχνικέ 16) Θάλλασσα γιγαῖς
(ποίημα) 17) Τὸ πάθημα ἐνὸς κλέφτη.

Η ΣΤΡΑΛΗ ΜΟΥ

Γ. Σκουρό. 'Αθήνας' (Έργο σας χω-
ρίς συνεισπιότητα κι' άψυχολόγητο.
διορθώσετε και ξαναγράψετε). Εδώστα
Μαντζουράνα (θέμα διαλεκτό μ'ά τ'ό
μέτρο όχι και τόσο καλό. Διορθω-
νόμενο θ'ά γινότανε πολύ καλό. Ήρω-
πιθήσετε, έχετε έπιμέλεια καθώς κατέ-
λαβα). Μαρία Σωτήρηου. (Σ'ας ύπε-
ρευχαριστούμε, και θ'ά εύχόμαστε όλοι
νά μ'ας είχην καταλάβει σ'άν και σ'ας.
Συμμορφωθήκαμε πρ'ός τ'ό γράμμα
σας). 'Αμαρυλλίδα. (Δυστυχώς ήθε
πολύ άργά, κι' έτσι έπιρολαχθήτε γ'ό
τ'ό έπόμενο. Τήν μετάφρασι τή δεχθί-
μαστε υπό τ'όδε γνωστόδε όρου, φτά-
νει ό,τι μ'ας στέλνετε ν'άνα δικό σας.
'Εμπρός, σ'ας παρουσιάζεται μ'ά εδ
καιρία νά ξεξυπνήσετε κάποιον κρυμ-
μένο ταλέντο).

'Ενεκρίθησαν και θ'ά δημοσιευθούν
στή προσεχές, όσα δε δημοσιεύονται
σήμερα. 'Ηνας έρωτευμένος. 'Η Δύ-
ναμις τ'όσ' Ό'κου. Φύλασσα γιατί
(ποίημα). Στ'ό Νοσοκομείο, Στοιχα-
σμοί Στ'ή καρδιά π'όσ' με νοιώθει.
Τ'ό πάθημα ένός κλέφτη. Στραβός ά-
δικημένος άπ' τή φύση (ποίημα). Δι-
άφορα ανέκδοτα. Οί καθρέφτες (με-
τάφρασις). 'Η 'Αλήθειαις,

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΘΑΙΒΕΡΕΣ ΘΥΜΗΣΕΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Στίς μακρούς αίθουσας τ'όσ' Νοσοκο-
μείου, σ'έ μ'ιά άτέλειωτη σειρά άσπρων
κρεββατιών, αναπαύότανε οί γενναίοι
πληγωμένοι μας.

'Η νοσοκόμα πηγαυορχότανε και
πρόσφερε σ'ε; στοργικές περιποιήσεις
σ'τά γενναία παλληκάρια. . . .

Ξάφνου τ'ό βλέμμα μ' έπεσε σ'έ έννα
πληγωμένο π'όσ' οί πολλοί έπίδεσμοι
αρούσανε τή μορφή του..

«Φαινότανε άτάραχος....

Εκ' όμ'ως μ'ιά άόριστη Ολέψη—..όχι
ή ταπεινή ή Ολέψη τ'όσ' θανάτου π'όσ' φαι-
νοτανε π'ός γοργά θ' άπλωνε τ'ά στερ'ά
του νά τόν συνεπήρη σ'τά άύλα παλάτια
του-- μ'ά μ'ιά εύγενική Ολέψη.

'Η Ολέψη π'ός θ'ά πέθανε χωρίς νά δ'ή
γ'ά τ'ελευταία φ'ορά τή γρηά του τή
μανούλα.

«Γιά μ'ιά στιγμή στερουόσε ή σκέψη
του σ'ε; χωρίζ'του. Φαινότανε τ'ά παι-
δικά του χρώτα. . . . .

Τ'ό φτωχικό του; σπ'ίτι. . . . .

Τ'ό σχολείο και τ'ό γέρω τ'ό δάκτυλο .

Μ'ά πρ'ότα άπ' ό'να θυμήθηκε τ'όν
π'όσ' μικρό του άδερφό τ'ό Βασίλη π'όσ'
ήτανε κι' αυτός σ'ιρ'ιτιώτης, κι' είχε νά
λέθη γράμμα του τ'ώρα και τ'ραϊ; μ'ήνας..

'Ηξάφνι, σ'ηκώθηκε, πήρε άπ' τ'ό
διπλανό τραπέζι, μ'ά τ'άσαρκα μ'αυρο-
κίτρινα χέρια του τ'ή πένα κι' έγραψε.

'Αγαπητή μου μ'άννα

«Μεθαίνω..... «νοιώθω π'ός ό
χ'άρης γοργά σ'ιμά μου έρχεται»

Μ'ά μ'ά Ολεφτή; γ'έ αυτό.... Μεθαίνω
μ'έ τ'ό μέτωπο ψηλά». . . . . γ'ιά τή
λατρευτή μας τή 'Ηατρούδα» . . . . κι'
είναι γλυκός αυτός ό θ'άνατος».

«Μ'ένο π'όσ' λυπούμαι γ'ατί τ'όν είσαι
και σ'ό σ'ιμά μου, νά σ' άγκαλιέσω
πρ'ιτά και νά σο' δώσω τ'ό τελευταίο
μου φιλί»

«Χαίρε μ'άννα γ'ιά πάντα»

« Ο ΜΑΝΟΥΛΗΣ ΤΟΥ »

Δυ'ό χονδρά δάκρυα κύλισαν άπ' τή
βαθουλωμένα μάτια του άπάνω σ'τά χι-
ρτί.....

'Α'στερα έκλεισε τ'ό φάκελλο έγραψε
τή σόστιση και τ'όν έβλεε άπάνω σ'τά
τραπέζι.

'Ηπесе άπότομα σ'ί κρεββάτι, τ'ά μά-
τια του κιν'ρώθηκαν σ'ί τ'αθάνι κι' άρ-
χησε τ'ό ψυχομαχητή).....
Κείνη τή στιγμή, ο νεύς π'όσ' κοιμώτανε
σ'ί διπλανό κρεββάτι ν'ακωμένος
άπ' τ'ό πυρετό, ξύπνησε άπ' τ'ά θογκη-
τά τ'όσ' ήρώ ά μ'ας.....

Τ'ό βλέμμα του έπεσε σ'ί τραπέζι,
και είδε τ'ό γράμμα..... Π'άν'ξε μ'έ
μ'ιά τ'ό ξερικικιν'ό του σώμα π'άνω άπ'
τ'ό κρεββάτι ρίχτηκε άπάνω σ'ί κοδ'ο
σώμα π'όσ'ψυχομαχοόσε..... τ'όσ'φ'ίξε
δυνατά σ'άν νάθελε νά τ' άναστήση μετ'ι
δίδοντί; του λέγη θερμότητι άπ' τ'ό
σκελεθρωμένο του σώμα, κόλλησε τ'ά
χείλη του άπάνω σ'τά δικά του, κι' έφώ-
ν'αξε

'Αδερφέ μου.....Μ'άνούλη.....

Τ'ό θολό βλέμμα τ'όσ' ήρω; έπεσε ά-
πάνω σ'όν π'όσ' μικρό του άδερφό τ'ό
Βασίλη, έννα χιμ'όγελο γλυκειάς πρη-
γοριάς φάνηκε σ'τά κ'ιτρινωμένα χείλη
του κι' επέταξε.....'πέταξε
μακρ'ού.....έκε' π'όσ' τ'όν περιμέ-
νουν οί άλλοι σύντροφοί του.....
σ'τήν άύλη ζωή.

Γ. ΠΕΤΡΟΓΛΑΚΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΣΙΓΑΡΟΥ

Είτανε ή ώρα έβ'άρεστη, 'Αβγουστο μήνα,
στίς έξη τ'ό βράδι, σ'ό Γαλατά τ'ής Πόλης, σ' έ-
να λουλουδάτο, αυρωδάτο μπαϊζόκι, άπό άψη-
λούς άμοιβαίους τοίχους περιτριγυρισμένος οί

τρεις μερες του η μπροστινη μοναχι πως το δρομο ανοιγη, κ' ετσι όταν πηγαινες να πλεξες ονειρα κάτω, στο βάθος του άγκυθου του μλαξέ, χηρόσουνε Ισκιο, σωπασιά και μοναξιά.

Είχανε βγη από το σπίτι τους αντίοι, ο Μίμης και η Άγγελα, μπήκανε στον παράδεισό τους και καθήσανε άντάμα, στην καρφαίτσα του ο καθέννας, πλάϊ στον κορμό του πέφνου του αγαπημένου τους. Νιόπαντροι και τους άραξε να κουβεντιάζουνε, για να γνωρίσουνε καλύτερα ο ένας του άλλουού την ψυχή.

Εκείνη ώστόσο τη βραδειά, είτε από την κολασύνη τουρανοού, είτε γιατί βουβές ανταλλάξαν εις σήμερες ανάμεσά τους, κοιτιζόντανε χωρίς λες ξούλα να ξεστομίσουνε. Άκρη άρμονία, δμόνι-παντοιινή συνέσμιγε το νού τους όσο και την καρδιά τους με τρόπο που η Άγγελα καταλάβαινε τι γινότανε στα σωθικά του Μίμη, άκόμη κι όταν ο ίδιος δεν είχε ύποψία. Ο Μίμης πάλε ίσως να μην ξεδιάζουνε όπας το κατώρθωνε η Άγγελα τα μυστικά κινήματα, ίσως να μην έπαιρνε τάφτι του τλ ψιθυρίσματα και τις διάφορες φωνούλες που θέατρο είχανε την έσωτερική ζωή της παινεμένης του. Άντρωσ βλέπετε, και που νάχουμε μες τάφια και τα μάτια τα γυναικήσια;

Τά πιδ τιποτένια, τλ πιδ άσημαντα κάποτεσ τα περιστατικά, τλ πιδ άερούφρανα, μής ξεσκεπαίζουνε μής; ξεδηλώνουνε τλ πιδ κρυμμένα μας τλ ψυχολογικά. Κ' έτσι άμέσως θα δούμε τι τετραπέρατο διαβλάκι που είτανε η Άγγελα, τι ένομένο άντρούγυνο που άποτελούσανε και οι δυο.

Η βραδειά, όσο προχωρούσε τόσο και γινότανε πιδ ήμερη. Ο Έσπερος ο πρώος είχε τσακίσει τη δύναμη του λιοπυριού. Λιανά λιανά συννεφάκια δοδίζτανε με τον ήλιο το άδυσμικό. Εάνοιγε στα στήθια μέσα του Μίμη το Ρωμαίικο εκείνο το λουλούδι που τώνομάσαμε κέφι. Το κέφι; Άραγες, το ξαίρουμε καλά τι σημαίνει; το κέφι σημαίνει πως η συνείδησή σου καθάρια και πως γι' άφτό πρόθυμοσ είσαι να χαρήσ τη δημιουργία. Ήτσι κι ο φίλος μας, για να χαρή, φαίνεται, πιδ κατάβυθα το έβρογέτημα της θείας της στιγμής, τράβηξε από την άριστερή τη τσέπη του σακκιού του μια κομψή άσημένα τσιγαροθήκη, την άνοιξε κμαρωμένα, έβγαλε άγάλια ένα τσιγάρο τββαλε ανάμεσα στα χείλια του και τ' άναψε.

Τόν κύταξε η Άγγελα, γλυτά.

— «Μίμη μου, καπνίζεις πάλι;»

— «Καλέ, αλήθεια! Εέχασα να σου το πω. Είχα δουλειά τάπομεσήμερο στο Σταβροδρόμι. Περνοόσα μπροσιά σ. ένα φράγκικο μαγαζι, του Άλμπέρτη. Στη βιτρίνα, είδα μια τσιγαροθήκη άριστούργημα, τούτη δέ, την άγόρασα. Βρήκα τσιγάρα στο δίπλανο το μαγαζάκι, και νάσου εδώ το πρώτο που πίνω, γιατί το φύλαξα να το πω μαζί σου».

— «Εγώ νόμιξα πως είχες κόψει το καπνό».

— «Έννοείται, όσο με πειράζε. Τώρα που έγινν καλά, λόγος δεν υπάρχει να μην καπνίζω».

— «Είσαι βέβαιος, Μίμη, γι' άφτό που λές;»

— «Πώς να μην είμαι;»

— «Βέβαιος δηλαδή, πως ξανάρχισες γιατί δεν σε πειράζει;»

— «Άμεί για τί άλλο;»

— «Νά γιατί σου άρέσει. Ά δέ σου άρεσε μήτε θα σ'άλλοιζόσουνα τον καπνό.»

Κονιοστάθηκε ο Μίμης. Είτανε τίμιο παιδί. Την άγαπούσε κωλά την έσεβότανε κούλας για την όρθή της κρίσι, για το νού της.

— «Άγγελα μου είσαι άνυπόφορη και λατρεφτή. Δέ ξαίρω πως το καταφέρνεις, μου ξεσκαλίζεις τη συνείδησί μου, την παστορέβεις, άς σου το πω πιά κι άφτό, άφού είμαστε μόνου, που την ξεφειρίζεις.»

Γέλασε η Άγγελα.

— «Όχι δά! Ίσια με την ψείρα δέ φτάνει. Στέκεται σ' ένα τσιγαράκι.»

— «Μά έσένα τι τσιγάρο, τι τσιγαράκι να μη σου θυσιάσω;»

Και το πέταξε καταγής.

Πήγε, καθήσε στα γόνατά του η Άγγελα. Γλήστοσε το χεράκι της προς την άριστερή τσέπη του σακκιού.

— «Και η τσιγαροθήκη τώρα; Τι θα γίνη;»

— «Έννοια σου και τη δίνω πίσω;»

— «Διόλου! Νά μου τη χροίσης έμένν, χροσέ μου, και θα τη φυλάγω μαζί με τα διαμντικά μου, το πιδ πολύτιμο θα είναι άφτη, έπειδή τά πιδ άσημαντα να, τάερούφρανα παίρουνε πελώριε σημασία μια κα' σημαίνουνε άγόπη».

Σάββατο 29 του Δεκέβρη 1923

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΪΔΙ ΜΟΥ
ΤΟΥ ΧΑΘΙΚΕ ΣΤΗ Μ. ΑΣΙΑ

Παιδί μου, που στη μήμη μου θωρω την έμφορριά σου να μπόραγα να έχόμουνα, να βρω τα κόκκαλά σου. Είς τη ποταμοαίματη τη γή τη σκλαβωμένη που τώρα κατοικούν θεριά και λύκοι λυσσοσμένοι να τα θαντίσω με άνθους, τραντάφυλλα και κρίνους

Πώς νάρθω εις τη γή αυτή με το βαρú μου πόνου που τώρα είναι κόλασι και κατοικηά δαιμόνω;

Πώς νάρθω στο παράδεισο που μοιάζει μαύρο Άδη που φέγγει ο ήλιος του Θεου κι είναι βαθύ σκοτάδι;

Πώς νάρθω; Που θα βρω σκιές να τρέχουν να ζητούνε

τη δόξα της πατρίδας μας, να τήνε ξανθροούνε;

Πώς νάρθω; Που θα βρω κορμιά έδω και κει να τρέχουν

με σώμα και με κόκκαλα κ' όμως ψυχή δεν έχουν;

Πώς νάρθω στο καντήλι σου να βάλω λίγο λάδι; που κατοικει ο δαίμονας το ξέραμα του Άδη.

Δεκέμβριος 1923

Γ.Κ.Γ.

ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ

Συμφτός, κατσοφιασμένος με μιάν άπέφρανη θλίψη ζογγραφισμένη στο εύγενικό του πρόσωπο,

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓ. ΠΕΡ.ΟΔΙΚΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΛ

Επιτακτικού Έτητος Αρχαίως 25
Εξάρμος 15
Εξωτερικού / μερικής Δολ. 2
Δουρών Χωρών Φρ, Γαλλικά 15
Εξίτητοι ἀνέλεως

5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Ἔργα ποὺ θέλουν πρότωπα δὲ δημοσιεύονται.
Ἐκάθε ἔργο νὰ συνυψεύεται ἀπὸ διδραχμο.
Ὅποιος θέλει νὰ γράψῃ μὲ ψευδώνυμο ὀφείλει νὰ μᾶς τὴ δηλώσῃ, πληρόνωντας 2 δρ. γιὰ τὴν ἔγγραφοῦ του.

Τὰ «μεταξὺ σας» 10 λεπτὰ ἢ λέξεις καὶ ἐντός κορυφῆς 1 δρ. ἐπὶ πλέον.

5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252 5252

σὰν νὰ τοῦ τυραννοῦσε τὸ μεγαλὸ μιὰ βασιανιστικὴ σκέψις ἐβάδιζε ὁ Στάμος στὴ μέση τῶν συστρωμάτων του, ποὺ χαρούμενοι πήγαιναν στὴ μάχη σὰν σὲ γλέντι ἀποκρημάτικο.

Ὅταν ἐκλήθηκε ἡ ἡλικία του ἐκεῖνος δὲν προσήλθε. Δὲν μπορούσε. Ὁ ἄρρωστος, πατέρας τοῦ τί θὰ γινότανε; Θὰ πέθαινε σὰν σκυλλί, χωρίς νὰ τὸν περιποιηθῆ κανεὶς. Ποιὸς θὰ τὸν τάτσει, ποιὸς θὰ τὸν καθάριζε, ποιὸς θὰ τὸν σήκωνε ἂν ἐπερτε ἀπὸ τὸ κροββάτι μέσα στὴν ἀγωνία τοῦ πυρετοῦ, ἂν αὐτὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ; Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν προσέλθῃ. Ἐκηρύχθη ἀνυπότακτος.

Ἡ μέρες κυλοῦσαν γοργὰ καὶ ἡ γατάστασι τοῦ γέρω ὄλενα καὶ χειρότερη. Γιατρὸ δὲν μπορούσε νὰ ζητήσῃ. Μὰ κι' ἂν ζητοῦσε τί θὰ κανε; Ποιὸς μπορούσε νὰ γλυτώσῃ τὸ γέρω ἀπὸ τὰ βαριά κτυπήματα τοῦ Χάρου;

Αὐτὸ τὴλεγε καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄρρωστος. Κι' ἔτσι καθισμένος δίπλα του, ποὺ ἡ εὐγνωμοσύνη ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μεσοβυμένα μάτια του, περίμενε τὸ περρωμένο ποὺ δὲν θ' ἄργοῦσε νύσθη. Πότε πότε δοκυβε γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ γέρω ἂν θέλῃ τίποτε.

Ξάρνου πετάττει ὀλόρθο. Στὴν πόρτα ἀκούστηκαν δυνατὰ καὶ βιαστικὰ κτυπήματα. Σὰν ἀστραπὴ πέρσασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι εἰς διδασκαλίαν του.

Σὲ λίγο ὁ χοροφύλακας μῆριαν μέσα στὴν κάμαρα τοῦ ἐταιμοθανίου. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἐπροχώρησε καὶ μὲ βρεσιὰ φωνὴ τοῦ εἶπε. «ἐν δνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω.» Ὁ Στάμος ἦτο σὰν ἀποσβολομένος. Δὲν εἶπε οὔτε ἔννοοῦσε. Δίπλα ἀπ' τὸ κροββάτι ἕνας ἐλαφρὸς στεναγμὸς τὸν ἔφερε στὴν πραγματικότητα. Ἐστράφηκε. Στὸ κροββάτι βοισκότανε παῖα τὸ σῶμα τοῦ γέρω νεκροῦ.

Ἀφ' οὐ μὲ ἐδλάβειν ἔβλεπε τοῦ νεκροῦ τὰ βλέφαρα Σηκώθηκε. Ἦτο συντεταγμένος. Τάρα παῖα δὲν τὸν ἠμποδοῖε τίποτε. Εἶχε ἐτελέσει τὸ νήκιο του καθήκων.

Μποροῦσε τώρα νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τὴν πατοίδα του. Ἐπρότεινε τὰ τίμια χέρια του γιὰ νὰ τοῦ περάσουν τῆς χειροπέδες καὶ ἠκολούθησε τοὺς

χοροφύλακας.
Τὸ στρατοδικεῖο τοῦ ἐπέβαλε πρόσθετη ἑπηρεσία ἐνὸς ἔτους. Ἐγγραμμάθη καὶ ἐστάλη στὸ μέτωπο.

Ἡ θρητεία του εἶχε τελειώσει καὶ εἶχε ἀκέρμη τὴν πρόσθετη ὑπηρεσία τοῦ ἐνὸς ἔτους. Πόσον ἐθλίβετο κατάκαρδα γιὰ τὸ στίγμα ποῦχε προσάψει στ' ὄνομά του.

Τὴν ἐπομένην ἐρρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ μάχη. Τὸ ῥα ὁμως παῖα ὁ Στάμος δὲν ἦτο θλιμμένος. Ἀπέναντίς ἦτο εὐθυμὸς καὶ ὄλι. μειδιοῦσε σὰ νὰ τὸν βανκίλιζε μιὰ εὐφροσύνη ἑλπίς. Τὸ προῶ ἦτο πρότος στὴ γραμμῆ, κι' ὅταν ἐδόθη τὸ σάλπισμα ἔπειδος ὁ Στάμος πηδῶσε πρώτος. Οἱ ἐχθροὶ ἦσαν κοντὰ καὶ σὲ λίγο ἦλθαν στὰ χέρια.

Ὁ Στάμος σὰ μεθυμένος κτυπῆ. Δὲν κούταζε παρὰ τὴν ἐχθρική σημαία ποὺ παρέκει κυματίζει. Τρέχει κατ' εὐθείαν. Οἱ ἐχθροὶ εἶναι ἐκεῖ πυκνοὶ μὰ ὁ Στάμος τοὺς ἀψηφᾷ. Ὅμοια μὲ μανία καὶ ἀσπάξει τὸ κοντάρι. Δὲν πρόλαβε νὰ πῆ ἀκριά «δική μας» καὶ μιὰ σφαῖρα τοῦ σπᾷ τὸ κρανίον.

Ἀνάσκελτι κοίτεται ἐκεῖ ἕνα τιμημένο πικληκῆρι τοῦ θυσιώστικου σὰν τόσα ἄλλα στὸ βωμὸ τῆς πατρίδας.

Ἕνα ἱκανοποιητικὸ μειδίωμα διαστέλλει τὰ φυχρὰ του χεῖλη. Εἶναι ἱκανοποιημένος γιὰτὶ ἐξελικώθηκε ἀπέναντι τῆς ἀγαπημένης του πατοίδας προσφέροντας τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἀχμαλώτη σημαία.

ΟΚΡΙΒΑΣ

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐρωτα πιντοδόναμε π' ἀκόμα δὲν ἡτήθης
δὸ σ' προσοχὴ
μιὰ κόρη ἀγνή
πρέπει νὰ κυνηγήσης

Πολλοὶ παינוῦν τὴ τέχνη σου καὶ τὰ κτυπήματά σου
Φαίνεται τὰ δοκίμασαν.....
Μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ προσκυνοῦν
Ἐρωτα τ' ὄνομά σου

Μιὰ κόρη πολὺ ὄμορφη καυχῆθηκε καὶ εἶπε
ἄνδρα ποτὲ δὲν θ' ἀνεχτῶ
Ἐρωτα δὲ θὰ φοβηθῶ....
Ἄς ἔχῃ καὶ σαῖτες.

Μὴν ἀνεχτῆς τὴ προσβολὴ ποῦπεν αὐτὴ ἡ κόρη
Ἐρωτα σὲ παρακαλῶ
σὰν χάρη αὐτὸ σ' ἔ τὸ ζητῶ
γιὰ νὰ τὸ δοῦνε ὄλοι

Δεῖξε πῶς εἶν' ἀδόνατο στὸ κόσμ' αὐτὸ νὰ ζήσῃ
ἄνθρωπος χωρὶς ἔρωτα.
ἀλλὰ ἀφ' οὗ γεννήθηκε.
πρέπει καὶ ν' ἀγαπήσῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ

ΚΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ πρότιστον καὶ σπουδαιότατον παιδευτήριον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ οἶκος του. Ἐν τῷ παιδευτηρίῳ τούτῳ ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λαμβάνει τὴν ἀγωγὴν ἐκείνην ἐκ τῆς οὐσίας ἐμπνέεται τὰς ἀρχάς, αἵτινες τὸν συνοδεύουν εἰς ὅλον τὸν βίον. Ἐν τῷ οἴκῳ του ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἐν φροντιστηρίῳ, — παδεύεται καὶ προασκεῖται εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐνμάθησιν ὅλων ἐκείνων τῶν ὄρων, κανόνων καὶ ἰδιοτήτων, μιᾶς κοινωνικῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιαζόμενος μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του, θέλει ὑποστῆ τὰς ἐξετάσεις, πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου ἐξασφαλίζοντος ζωὴν κοινωνικὴν καλὴν καὶ μέλλον λαμπρὸν εἰς αὐτόν.

Ἡ συντελουμένη αὕτη ΑΓΩΓΗ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀποτελεῖ ἀνεπαλλοτρίωτον ΔΙΚΑΙΩΜΑ καὶ ΚΑΘΗΚΟΝ τῶν γονέων, οἵτινες ἰδρύσαντες τὸν οἶκον ἔφεραν εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ νέους ἀνθρώπους, τὰ τέκνα των. Καὶ εἶναι δικαίωμα πρῶτον, διότι, οἱ παρσχόντες τὴν ζωὴν εἰς τὸν παῖδα, αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ ὑπὸ τῆς φύσεως παιδαγωγοὶ αὐτοῦ. Εἶναι δὲ καὶ καθήκον δεύτερον, διότι, καὶ ὡς γονεῖς καὶ ὡς ἄνθρωποι. ἀισθάνονται εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, τὰ τέκνα αἶνα παρήγαγον εἰς τὸ ΕΙΝΑΙ, τὰ δὲ γήρῳσιν ἐπίσης εἰς τὸ ΕΥ ΕΙΝΑΙ.

Ἡ οἰκογένεια λοιπόν — ὁ οἶκος — εἶναι ἐκείνη ἣτις πρώτη κατὰ φυσικὴν καὶ λογικὴν σειρὰν, χαράσσει τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ὀρεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ ἐν τῷ καθόλου βίῳ ὁ ἄνθρωπος τῆς, ἵνα ἐπιδιώξῃ καὶ ἐπιτύχῃ οὗτος τὴν λύσιν τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμοῦ καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς αὐτοῦ.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἐκείνη ἣτις θέτουσα τὰ θεμέλια τοῦ λαμπροῦ οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον Κοινωνία — Κράτος — Ἔθνος ὀνομάζεται, θέλει στηρίξῃ στερεῶς τοῦτο, καὶ θέλει ἐξασφαλίσῃ αὐτὸ ἀπὸ πεισματικῶς ἀπότῳνεναντίων καὶ κατὰ τρεπτικῶν ἀνωτέρων δυνάμεων αἵτινες, δυστυχίαι — ἀσθένειαι — βιολογίαί — πόλεμοι καλοῦνται.

Ἐκ τῆς οἰκογενείας δὲ, ὡς ἐκ πηγῆς τινος ἀστειρευτοῦ καὶ διαννοῦς, θέλουσι προέλθει αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἰδέαι, τὰ ἥθη, ὁ νοῦς, ἡ παιδεία, καὶ ἡ μόρφωσις, αἶνα πάντα ταῦτα θὰ καταστῶσιν αἱ διέπουσαι τῆς Κοινωνίας ἀρχαί, καὶ οἱ ἰσχύοντες τῆς Πολιτείας Ἄμμοι.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, ὁ οἰκιακὸς βίος εἶναι καὶ τὸ πρῶτον σχολεῖον τοῦ κοινωνικοῦ τοιούτου

ὁ δὲ πατρικὸς οἶκος ἀποτελεῖ τὸ φροντιστήριον τοῦ κατὰ τὴν γενικὴν — Πολιτειακοῦ — βίου Αἱ δὲ Κοινωνίαὶ ὡς γνωστόν, εἶναι, εἴτε περισοτέρων εἴτε ὀλιγώτερον πολιτισμέναι καὶ προσδευτικάι, ἠθικά καὶ ὅσον τὰ μέλη ἐκ τῶν ὁποίων συγκροτοῦνται ἔλαβον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καλὴν ἢ κακὴν ἀνατροφὴν. Οὐδεμία κοινωνία προήχθη, ἔφ' ὅσον τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν πρόσωπα ὑπῆρξαν ἄμοιρα καλῆς ἀνατροφῆς. Οὐδεμία φυλὴ, οὐδεὶς λαὸς ἤκμασε πέραν τοῦ σημείου κατ' ὃ, οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ λαμβάνωσι τὴν πρόπουσαν ἀνατροφὴν. Ἡ ἀκμὴ καὶ παρακμὴ, ἡ δόξα καὶ τὸ αἶσχος, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πτωχεία, ἡ πρόδοξος ἢ στασιμότης, ἡ ἀύξεισις καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρις ἡμῶν — καὶ ἐντεῦθεν — παρουσιασθέντων ἀτόμων, κοινωνιῶν, φυλῶν καὶ λαῶν, ἐξηρηθῆσαν ἀπὸ τὴν ἐπιμελημένην ἢ μὴ τοιαύτην ἀνατροφὴν τῶν ὑπηκόων αὐτῶν. Καὶ πράγματι. Τίνες οἱ ἀρχαιοτέροι καὶ νεώτεροι μάρτυρες τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης; Ποιοὶ οἱ τῆς παιδείας μύσται καὶ τῶν τεχνῶν ἐφευρέται; Ποιοὶ οἱ ἐκπολιτισταὶ τῶν ἀγρίων καὶ βαρβάρων καὶ οἱ σηκητροῦχοι τῆς ἀγίας, τοῦ θουμασμοῦ καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἐπιγενεστέρων; Καὶ τίνες τέλος, οἱ ἐν τῷ κοινωνικῷ πτυχίῳ των ἔχοντες τὸν βαθμὸν ἀριστα, ἐνδρείοι, τίμιοι, εὐσεβεῖς, ἐλεήμονες, ἀγαθοί, ἐνάργοι; Ἐκείνοι καὶ μόνον ἐκείνοι, οἵτινες παιδιδόθεντα ἔλαβον ἀνατροφῆς ὁρθῆς, συνεχοῦς ζωτικῆς, ΚΑΛΗΣ ἀπέκτησαν τοὺς ἀνω τιμητικῶς τίτλους, καὶ ἀπέσπασαν τὴν αἰώνιον ἀγαθὴν μνείαν καὶ εὐγνωμοσύνην τῶν μεταγενεστέρων των.

Ἐξ ἀντιθέτου δὲ, τίνες οἱ ἐκάστοτε διακρινόμενοι εἰς αἴσχη καὶ ἀτιμίας εἰς διαπληκτισμοὺς καὶ ἐριδας; Τίνες οἱ ὑφιστάμενοι τὰς ἀτιμώσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῶν Ἀτιμωτικῶν κροτητηρίων καὶ τῶν φυλακῶν; Καὶ ποιοὶ οἱ ἐκάστοτε μακροῦροι, ἐγκληματῆται, δεινροὶ, ἀσεβεῖς, διαφθορεῖς καὶ παράσιτοι;

Ποιοὶ ἄλλοι, εἰμὴ ἐκείνοι τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἀνατροφὴ, ὑπῆρξεν ἀθλία καὶ ἐλεεινὴ, διεφθαρμένη, ΚΑΚΗ, σκοπίμως εἴτε καὶ μὴ;

Ἐκ τῆς τοιαύτης λοιπόν — καλῆς ἢ κακῆς — ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς πρῶτον ἢ θὰ δώσωσι καὶ θὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, θέλει ἐξαρηθῆ ὁ κοινωνικὸς καὶ καθόλου ὁ βίος αὐτῶν, τοῦ τε ἀτομικοῦ καὶ γενικοῦ μέλλοντος τούτων.

Ἄλλὰ ποῦ ἔγκειται καὶ πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ;
(Συνέχεια)

Π. Δ. Π.

Τέπεις Γ. Ε. Γεωργεσάνη καὶ Σίας

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Μη μου δοκίμζεσαι συχνά και κάθε ποῦ θὲ νὰ
 σὲ δῶ
 πῶς μέσα στὴ καρδούλα σου δὲ μπαίνει ἡ
 γάπη ἄλλη
 και μὴ ζητᾶς μέσ' στὰ φίλα τὸ ἴδιο ἐγὼ γιὰ
 νὰ σοῦ πῶ
 γιατί δὲ λέν τὰ χεῖλια μου τέτοια ψευτιά
 μεγάλη

Μη μου δοκίμζεσαι συχνά και γιὰ χατήρι σ' ἐπὶ
 ζητῶ
 φίλα με μόνο και γλυκὰ ἢ ὦρα ἄς κυλάη

χιλίες φορές σ' δοκίμστηκα πῶς σ' ἀγαπῶ πῶς
 σ' ἀγαπῶ
 μὰ μὴ ἔρωτᾶς ἂν αὔριο θαν' ἢ καρδιά μας πλάι

Δὲ ξέρω, δὲ σ' δοκίμζομαι οὔτε και σὺ μὴν
 δοκίμστης
 οὔτε και σὺ ποτὲ μὴ πῆς ἢ γνώμη δὲν
 ἀλλάζει

πέλαγο ὁ κόσμος κι' εἴμαστε σάν τὸ καρᾶφι
 ποῦ θὰ δῆς
 και ξεκινᾷ μ' ἓνα σκοπὸ μᾶς σ' ἄλλο κᾶβο
 ἀράζει

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΓΕΩΡΓΑΣΑΚΙΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ
 τὸ μαθητικό του γραφεῖο, κρατεῖ τὸ κεφάλι
 του μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι, ἐν ᾧ μὲ τ' ἄλλο
 κρατεῖ τὴν πέννα... Γράφει... Μπροστὰ του
 ξαπλωμένο ἓνα καρνέ, τὸ ἡμερολόγιό του,
 δέχεται τίς σκέψεις του, ντυμένες σὲ μερικὲς
 λέξεις ἀπὸ τὸ ὅποτες καθεμιὰ συμβολίζει
 κι' ἓνα μυστικὸ πόθο, μιὰ μυστικιὰ σκέψη
 τοῦ καστανομάλλη μαθητῆ...

Δὲν ἐπιασε ἀπόψε οὔτε τὴν "Αλγεβρα"
 μὰ οὔτε και τὸν "Ὀμηρο". Μόνο τὸ καρνέ
 ἔχει μπρὸς του και γράφει...

Ἄς στείλωμε ἀδιάκριτα τὸ μάτι και περ-
 νώντας γρήγορα—γρήγορα τίς γραμμὲς τοῦ
 καρνέ, ἄς μάθουμε τὸ τι γράφει ὁ ἥρωάς
 μας...

8 Δεκεμβρίου... Καὶ σήμερα τὰ ἴδια.
 Φοβοῦμαι νὰ μιλήσω... Ἀνάθεμά σε ζωή.
 Τι καλὸ μᾶς δίνεις; Γιατί νὰ ζοῦμε; Σὲ τί
 μᾶς χρησιμεύει ἢ μιλιὰ; Τι μᾶς χρησιμεύει
 ἀφ' οὔ δὲν μποροῦμε νὰ ἐκφράσωμε τὰ αἰ-
 στήματα ποῦ πλημμυροῦν τὴν ψυχὴ μας;
 Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ. Αἰστάνομαι τὴ ψυ-
 χή μου γεμάτη ἀπὸ ἓνα αἰσθημα ἄγιο κι'

δμως! Δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω. Θεὸς μου!
 Μήπως φταίω ἐγὼ; Τὸ διὲ ἀγάπησα μιὰ
 κόρη μὲ τὴν ἱερώτερη ἀγάπη φταίω γώ;
 Γιατί ν' ἀγαπήσω; Δὲν ἐξαρτώτανε ἀπὸ
 μένα νὰ κίμω τ' ἀντίθετο. Καὶ τώρα; Θέ-
 λω νὰ μιλήσω μὰ δὲν μπορῶ. Εἶμαι δειλός.
 Φοβοῦμαι τὴ κόρη, τοὺς ἄλλους γύρω. Ἄ μὴ-
 πως δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται κανεὶς; Βρίζεις
 και δὲν σοῦ μιλοῦν. Καταπατεῖς ὅτι ἱερό και
 δσιὸ ὑπάρχει. Ποιὸς γνοιμάζεται; Κανεὶς. Ἄ-
 γαπᾶς; Πρέπει νὰ τὸ κρύψης στὰ βάθεια
 τῆς καρδιάς σου. Ἄν τὸ πῆς σὲ κείνη ποῦ
 στέλνουνται τὰ ὄνειράτά σου, μπορεῖ ν' ἀν-
 ταποκριθῆ τὸ αἰσθημά σου τ' ἄγιο. μ' ἄλ-
 λοίμονο! Μπορεῖ και νὰ σὲ κοροϊδέψῃ ἢ νὰ
 σὲ διώξῃ, νὰ τὸ πῆ σιτοὺς ἄλλους γύρω.
 Κι' ὕστερα; Ἡ βλίκα ἐρωτοχτυπημένο θὰ
 σὲ ποῦν ἢ ἀνήθικο—μόρτη ἐλεεινὸ...
 Μπορῶ νὰ μιλήσω κάτω ἀπὸ τέτοιους ὅρους:
 Ποτέ... Κι' ὄμως... Πονῶ... Αἰστάνο-
 μαι τὴ ψυχὴ μου σφιγμένη...
 ... Ἐξω βρέχει. Ἡ θάλασσα βρυχά-
 ται, τὰ δέντρα κουνιοῦνται ἀπ' τοῦ Βορρῆ
 τ' ἄγριο φύσημα... Διακριτικοὶ πιά εἴμε
 ἄς ἀφήσουμε τὸν ἐρωτευμένο μαθητῆ νὰ
 ἀνταποκρινεται μὲ τῆς καρδιάς του τὸ κλάψιμο
 στὴν ἀναστάτωση ὅλης τῆς φύσης.

N. ΚΤΟΒΙΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΜΟΥ

Γιατί τρελλὴ μ' ἀρονήθηκες
 κι' ἄλλη ἀγάπη ἔραξες;
 γιατί δὲν μ' ἐλυπήθηκες
 κι' ἔρυγες και μ' ἀφήκες;

Δὲν σ' ἔρωτανεν ἢ ἀγάπη μου
 τὰ χεῖλια τὰ φίλιά μου
 και βρήκες ἄλλη ἀγκαλιὰ
 κι' ἀφήκες τὴ δικιά μου;

Γιατί μικρὴ μου μ' ἀφήκες;
 πὲς μου νὰ τὸ γνωρίζω
 πὲς μου γιατί δὲν μ' ἀγαπᾶς;
 μὰ γὼ δὲν σοῦ κακίζω.

N. ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗΣ

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

Εἶμαι μικρὸν, πολὺ μικρὸν,
 πικρὸν μου ἀγαπημένη
 μὰ ὁ νοῦς μου πάντοτε πετᾷ
 πίν' ἀπ' τὴν γῆ τὴν βλοσυρὴν
 ποῦδα τῆς μέρας τὴν ὠμορφιά

Ἡ ἄντη ἢ σκέψη μου πλανᾷται
 στὰ ὄρη σου και τὰ βουνά
 ποῦδα τὸ πρῶτον νὰ ξεπετάται
 τοῦ ἡλίου ἢ λαμπρὴ φωτιά.

Σὺν κοιμηθῶ, γοργὰ τὸ πνεῦμα
 περὶ τῆς θλίψεως γὰρ νῆρθη,
 νῆρθη κοντὰ σου, κοντὰ σὲ σένα
 ποῦ στῆς καρδιᾶς μου ἔχω τὰ βίβη
ΟΙΚΡΙΒΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ:

Ναί, τὰ στόματα δὲν ἀνοίγουν νὰ ποῦνε
 λόγια ἀγάπης· ναί, τὸ στόμα δὲ μίλησεν ἢ γλώσσα
 δὲν κινήθη καὶ τὸ ξεφτελισμένο «σ' ἀγαπῶ»
 δὲν προφέρθηκε... Φτάνει, φτάνει! Τὸ στόμα· ναί
 περήφανο, γὰρ λόγια δὲν εἶναι!... φτάνει!.. Ου-
 μῆσου τὸ στίχο τοῦ Χάινε!
 .. Δὲν σοῦ φανέρωσε ἡ χλωμὴ θωροῖά μου
 .. τύση; μου ἀγάπης τὸ καῖμό;
 καὶ θέλεις τὸ περήφανο μου στόμα
 νὰ πῆ τὸ λόγ' αὐτὸ τὸ ταπεινόν;

Ποῦ περήφανο εἶν' αὐτὸ τὸ στόμα
 ἔχει νὰ χωροστεῖν, νὰ φιλή
 καὶ ἴσως νὰ λέη κι' ἓνα γλυκὸ λογάκι
 ἐνθ' ἀπὸ τὸ λόνο σβύνω τὸν πολὺ... .

... Τὸ στόμα· ναί περήφανο... Τὰ μάτια τὰ
 ξεχνᾷς; Κι' ὅταν τὸ βλέμμα σου τραβᾷει κι' ὀλο-
 ἓνα σιμῶνει καὶ τὰ μάτια μου σιαντᾷ; Κι' ὅταν
 κείνη ἢ ἐκφραση τῆς ἀγάπης ἐξωτερικεύεται μὲ
 κριὸ τὸ βλέμμα; Δὲν εἶναι μίλημα; .. ψυχῆς γλώσ-
 σα; Μὰ τί· ναί λοιπόν, ἂν δὲν εἶναι γλώσσα ἀ-
 γάπης; Μὴ κι' εἶναι εἰρωνεία; Σκληρὸ ὑπαρξῆς
 φαντασιόπληκτος τὸ περίεργο;.. Μὰ ὄχι! Τὰ μα-
 τια μιλήσαν κι' ἡ ψυχὴς ἀγνοῦλες συναντηθῆσαν!
 Μὰ τί· δὲν πιστεύεις πῶς ἡ ἀγάπη γεννιέται κι'
 ἀνάβει μὲ μιὰ ματιά; Μὴ κι' εἶναι ὑπερευαίσθη-
 τία; Ὅχι! Χίλιες φορές ὄχι!.. Οἱ πόθοι ἄς σβύ-
 νουνε! Τὰ ὄνειρα ἄς συντρίβουνται! Εὐτυχιᾶς
 ἀραχνόπληχτες ἄς καταστρέφουνται! μὰ ἡ συνεί-
 δητη τῆς ἀπεραντωσύνης το' ἀγάπης μου, καλὴ
 αὐτὴ συντρόφισσα, κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο τῆς ἀγνό-
 τητας ἄς μοῦ δίδῃ θάρρος!

Ναί ἡ ἀγάπη ἄς κρατηθῇ ψηλὰ μακρὰ ἀπὸ
 τῆ πεζότη, τοῦ πεζοῦ καὶ ταπεινοῦ «σ' ἀγαπῶ».
 Ὁ Ποιητῆς ἀπὸ μακρὰ ἄς ψάλλῃ:

... Φτάνει τὸ δικλῶνο κλαδί το' ἀγάπης μας
 ν' ἀνθίσῃ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΠΕΝΝΙΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΖΩΗ

ΕΝΑΣ ΦΤΟΧΟΣ

Σκυφτός, ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν 70του
 χρονῶν, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ φοβερώτε-
 ρο βῆρος, τῆς δυστυχιάς του, μὲ ροῦχα
 ξεσκισμένα καὶ ὄψι ἰθὺία περπατοῦσε
 βοηθοῦμενος ἀπὸ ἓνα χονδρὸ ξόλο, τὸ
 τρίτο του πόδι. Περπατοῦσε, καὶ ποῦ
 πήγαινε; Ὅτε ὁ ἴδιος ξέρει. Πήγαινε
 στὴν εὐχὰ γυρεύοντας ν' αὔρη κάπου
 τῆν εὐσπλαχνία. Ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Μέσα στὴ χούφτα ποῦ δελεᾷ ἀπλώνει
 στὸ κάθε διαβάτη πέφτει κάποτε μιὰ
 δεκάρα. Κι' αὐτὴ μὲ πολλὰ βίσινα...

Τὸ βράδυ κοντεύει. Τὶ φρέικη. Ἀκό-
 μη μιὰ φορὰ θὰ κοιμηθῇ νηστεϊκῶς, ἀκό-

μη μιὰ φορὰ θὰ πικραλέσει τὸ Θεὸ νὰ
 τὸν πύρη κοντὰ του. Μὰ ἄραγε θὰ τὸ ἀ-
 γούσης;

Ἀπ' ἐμπρὸς περὶ ἓνος κύριος κη-
 λοντομένος. Ὁ φτωχὸς ἀπλώνει πάλαι
 τὸ χέρι. Ἴδιον περιφρονητικὸ βλέμμα
 ἦταν ἢ ἀπέντητι.

... Βράδυ. Στὸ θέατρο ἡ πικρά-
 στασι ἔχει κινήσει, καὶ ὁ κόσμος τρέχει
 νὰ προλάβῃ. Ὁ Κέρω-ζητιῆνος πᾶσι
 στὰ σπῆτι του, ἂν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ
 σπῆτι ἓνα ἐρασιπιο χῶρις παράθροα, μὲ
 μιὰν ἰθὺία πόρτα, μὲ τὴν ἀπελπιστικὴ
 στὴν καρδιά.

Ἦρχει ἓνα ἀδιόφορο βλέμμα στὸ
 κόμμα ποῦ πᾶσι νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του
 στὸ θέατρο. Ἀἴφνης σταματᾷ. Ἀκρι-
 θῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ κύριος ποῦ τοῦ-
 χε ἀρνηθῇ τὴν δεκάρα του περνοῦσε τὴν
 πόρτα.

... Ἀτιμε κόμμα, βγαίνει ἀπὸ τὰ πι-
 κραμμένα χεῖλη τοῦ φτωχοῦ. Οἱ γροθοὶ
 του σφίγγονται καὶ δύο χονδρὰ πικρα-
 τάνουδ' ἀκρουατρέχου ἀπὸ τὰ μάτια του..

ΟΙΚΡΙΒΑΣ

ΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΜΕ ΝΟΙΩΘΕΙ Σ.

... Ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Μιὰ ἀνοιξιώτικη
 βραδυὰ μὲ τῆ, φανταχτερὴς κι' ὀλόγλυκες καλλο-
 νες τῆς φέρονται στὴ φαντασία μου τὰ ὄμορφα πε-
 ρασμένα. Στὸν καθάριο βαθυγάλο οὐρανὸ σὲν
 βασιλιᾶς περήφανος διαβαίνει τὸ φεγγάρι, σκορπᾷ-
 ζοντας στὸ διάβα του τὶς ἀργυρῆς ἀκτίνες του στὴ
 κοιμισμένη πλάσι.

Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία μὲ περιουκλώει.

Ὅλα σχεδὸν γύρω μου κοιμούνται καὶ μόνο ὁ
 νοῦς μου πετᾷ νοστιλγικὰ στὰ χουσὰ περασμένα
 καὶ μοῦ θυμίζει τῆς λίγες, μὰ οὐράνιες κείνες
 στιγμὲς ποῦ περπατῶντας σιμὰ μου κάτω ἀπὸ τὸ
 ἴδιο αὐτὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ μιλοῦσε; παθητικὰ
 γιὰ τὴν ἀγάπη σου κι' ἐγὼ πίστευα χωρὶς ὑπο-
 ψία.

... Μονάχη τώρα κάθομαι καὶ γράφω μὲ
 τὴ σκέψι μου φτερουμισμένη σὲ Σένα, ποῦ ἀγά-
 πησα τόσο, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ξεθάψω τὰ λόγια
 τῆς καρδιάς μου, ποῦ ὁ σκοτεινὸς πέπλος τῆς
 δυστυχιάς τὴν ἐσκίασε... Σοῦ ἔγραψα καὶ γι'
 ἀπάντησι εἶχα τὴ σκληρὴ σιωπὴ σου. Μὲ τὴ σιω-
 πῆ σου τάφηκε καὶ ἡ στερογὴ μου. Ἐλπίδα, τὰ ὄ-
 μορφα χουσὰ μου ὄνειρα σκορπῆσαν καὶ πάνε
 γοργὰ σὰν ἓνα ὀλόθερμο παράπονο στὴ δυστυχία
 μου. Στὴ καρδιά μου ἀπόμεινε ὁ βαρὸς χειμῶνας,
 ποῦ φέρνει στὴ σκέψι μου τὴ περασμένη μου
 ἀνέφελη ζωὴ, τὰ γλυκὰ ὄνειρά μου καὶ νοιώθω
 νὰ κροεμίζεται ἄπονα ἀπ' τὸ σκληρὸ σου χέρι, τὸ
 χρυσόκτιστο παλάτι ποῦ τόσο καιρὸ ἔχτιζα γιὰ ἓνα
 εὐτυχιομένο μέλλον... Πᾶσι πειὰ! Ἡ εὐ-
 τυχία γοργότερη πέταξε μακρὰ μου ἀγούριστο
 στὸ πρῶτό μου ἀγγισμα πρὶν ἀκόμα τὴν ἀισταντῶ
 καλά. Ἔφυγε ἀφίνοντας στὸ διάβα τῆς σὲ μένα τὴ
 πειὸ μεγάλη δυστυχία. Στὴ καρδιά μου δὲν ἀ-
 πομένει παρὰ τὸ σάβανο τοῦ ἀπραγματοποίητου
 ὄνειρου μου. Ὅμως, στὴ φαντασία μου βασιλεύ-
 ει πάντα ἡ γλυκειὰ σου μορφή, τὰ μελαγχολικὰ

εμάτια σου και μ' όλο τόν πόσο, ποῦ με και ξεγί-
ζει εξακολουθῶ ακόμη νά σε λατρεύω μυστικά....-

Ἄπ' τὰ συνείδημα τῆς ὀδοίνης, μά πε ασμέ-
νης πιά εἰτυχίας μου δέν ἀπόμειναν ἄλλο παρά τὸ
μαραμένο ἄπ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου λολοῦδι
σου, ποῦ μοῦ χάρισες μιάν ἀλυσμόνητη γλυκεῖά
βροδεῖά. . . . .

Ἄλλοίμονο! . . . . . Σκίβοντας τόρξι, φιλό
τὸ μαραμένο αὐτὸ λολοῦδι τῆς χαμένης εὐτυχίας
μου βρίζο τὰς το συγχρόνως μὲ ἄπειρα θερμὰ
δάκρυα τῆς πονεμένης μου καρδιάς.

Ἰανουάριος 1924 «Πάντα θά πονῶ»

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΘΑΝΑΤΕ ΣΠΛΑΧΝΙΚΕ!

Γιατί τάχα τὸ χέρο νά τὴν φαντα-
θοῦν ἔτσι, καθὼς τὴν φανταστήσαν;
Μαῦρο, μὲ μάτια ὀλοκόκκινα κ' ἀγρι-
ωπῶ, μὲ φτεροδρες μαῦρες κ' αἰχμη-
ρῆς, κ' ἀλόγως ποῦ πᾶν νά λογγίτουν
στὴ ξεπροβύδισμά της κάθε ψυχούλα;
Μὲ ἀγριεῖς πεθυμιεῖς ἀνέκδικητῆς γιατί
νά τὴν φανταθοῦν ἔτσι; Γιατί τὸ Χέρο
νά μὴν τὴν ξέρουσιν ἀνὰ μὲν νέν κόρη ὀ-
λόασπρη καὶ μὲ φτερά κ' ἀντὶ γιὰ τὴς
λόγως μαλακὰ χερῶν καὶ γιατί ἄντι
γιὰ πύρινη ἀγκάλη, νά μὴ φανταθοῦν
μὲ ἀγκάλη γλυκεῖά, πονελύτρα καὶ
παυσίλυπη; Γιατί νά τὴν φανταθοῦν
κακούργο κ' ὄχι σπλαχνικὸ ποῦ ἐργε-
ταὶ ἀκούραττος νά μὲς τραβήξῃ ἕνα-ἕνα
ἀπὸ τὴ θάρειά τὴν ὕλης; Γιατί τὴν ὕλη
νά τὴν ἐπεκτείνουσιν ἀκόμα ὡς τὸ ποθο-
σθέστη τὸ Θάνατο, ὡς τὸ Χέρο τὸν ἐ-
ξουθενωτῆ της, καὶ τὸν ἀκούραστο τῆς
ψυχῆς πρωτότυπο ἐργάτης;

Θάνατε γλυκεῖε! Ἐλπίδα ποῦ ὕστερα
ἀπὸ νὰ κατηγορηθῆς ποῦ ὅλοι γερατεῖα
τὸ λέν σέ συναντοῦμε! Ἀροστοταλῖδα
ποῦ σέ Σίνα ἀποβλέπουσιν ὅλοι τῆς; Μοί-
ρας οἱ ἀποδιωγμένοι! Δαμπροφέγ-
γισμα κάθε διάνοιας ἀγνής καὶ κάθε
φαντασίαις ἐξιδανικευμένης! . . Ἄπαρξῆ
ποῦ σέ Σίνα θ' ἀποβλέψουσε ὅλοι ἀργὰ
ἢ γρήγορα!...

Ἄφάνταστε μὰ καταδεχτικέ, ποῦ ἄπ'
τὸ φτωχικὸ καλύδι, ὡς τὸ πολυθόρυθο
τοῦ Πλοῦτου τὸ παλάτι φέρνετε τὴν ἀ-
νάπαψη καὶ τὴ γαλήνη ποῦ καθεὶς πίν-
τα θά αἰσθανθῆ. . . Ἄθόρυβε μὰ καὶ
θορυβῶδη, ὑπομονετικέ μὰ κ' ἀνοπό-
μονε, ὀργήγορε μὰ κ' ἀργοσάλευτε, ἰ-
γίλια κ' ἀθόρυθα τὴ ψυχούλα τὴ πέ-
νεις μὰ.... παραξηγημένα—ὦ ἰνατριχί-
λα μὰ δὲ τραβᾷς ἀπὸ τὸ βοῦρο!—
σκληρὸς νομίζεσαι! Ναι, ποθοσθέστη,
σπλαχνικέ, κ' ἀκούραστε τσ' Ἰδέας
χαλκειτῆ! . . . .

Τράβη τὸν δρόμο σου καὶ μὴ τὸν
κόψτετε, ἀπὸ τὸ προορισμὸ σου Ἔσθ,
μὴ φεύγεις. Ἐκ' ἡ σάλπιγγα σου—παν-
τοτεινὸς σύντροφος—ἄ; εἶναι τὸ φτωχὸ,
τὸ ταπεινωμένο τοῦ κοιμητηρίου
καμπανάκι!?!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

1-1-1924

ΘΑΛΑΣΣΑ . . . ΓΙΑΤΙ;

Θάλασσα ἄπονη σκληρὴ
ἄστικτη — φουρτουριάρα
γιατί κιτυπᾷ; ἀλύπητα
σὰ θεϊκὴ κατάρχι;

Γιατί μοῦ πῆρες ἄδικη
ποῦ νόμο δέν γνωρίζεις
μέσ' στὰ ὄργα τὰ σπλάχνα σου
νέο ποῦ δέν ὀρίζεις;

Γιατί τσ' ἐλπίδες μ' ἔκανες
γοργὰ νά διαλυθοῦνε
μὲ τ' ἀφρισμένα κύματα
ποῦ μ' ἀπονιά κιτυποῦνε;

Γιατί μοῦ πῆρες καὶ τὸ νοῦ;
καὶ τὰ ὄνειρατά μου
τᾶκανες καὶ σβυστήκανε
καὶ φύγανε μακριά μου

P.

ΤΟ ΠΑΘΕΝΑ ΕἶΠΕ ΚΑΛΕΨΗ

Ἕνας ἔμπορος, μπαίνοντας ἕνα πωρῶ
στὸ γραφεῖο του, εἶδ' τὴ κίσα τοῦ
σπαξιμένου, χωρὶς καμμιὰ πεντήρα μέ-
σα. Ἐοῦχαν κλέψῃ πᾶνω ἰπὸ Φῆ χιλ.
ἄραξιμῆς. Χωρὶς διόλου νά ταραχθῆ,
ὅπως ἦταν φυσικώτατο νά τὸ κίμη
πῆρε μὲ καρέκλα καὶ κάθισε στὴ πόρτα
τοῦ μεγαζιεῖο του. Χαίρετοῦσε, ὅπως
πάντα κάθε περυστικὸ καὶ θίβια κα-
νεῖς δὲ μπορούσε νά ὑποπτευθῆ τὸ κακὸ
ποῦχε βρῆ τὸν ἔμπορο.... Πέρασε καμ-
μιὰ ὥρα, ὅταν ἕνας τοῦ φίλος τρέχει
κ' ἰγκλιμύζοντάς τον «τί ἦτανε αὐτὸ
ποῦπαθες;» τοῦ λέει. — Ἐὶ ἔπαθα; ἰ-
παντᾷ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἰταραξία ὁ
ἔμπορος. « Μὴ.....ἔμαθα πὼς σέ
κλέψαν..... ». Μὲ κλέψαν!?! Δὲ τὸ
ξέρω. Πᾶμε νά δοῦμε μέσα! ».

Μπήκαν πράγματι μέσα στὸ γραφεῖο
κ' ἐπειδὴ στὴν ἐρώτησι τοῦ ἔμπορου
στὸ φίλο του ἰπὸ ποῦ εἶχε λάβει τὴν
πληροφορίαν γιὰ τὴ κλοπῆ, ἐρ' ὅσον κε-
νος σέ κανένα δέν τὸ εἶχε πῆ, ὁ ἔμπο-
ρος δέν ἔλαθε καμμιὰ ἀπάντησι, ἐκίλε-
σε ἕνα χωροφύλακα γιὰ τὰ περαιτέρω.

Γ. Γ.

Τῦποις Γ. Γεωργασάκι καὶ Σ-